

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski

w sprawie z powództwa D. Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego

przeciwko K. H. i V. Q.

z udziałem D. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 13 lutego 2025 r.,

w przedmiocie zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 28 listopada 2024 r. wydane w sprawie o sygn. II NSNc 275/23,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 26 listopada 2024 r., II NSNc 275/23, Sąd Najwyższy zawiesił postępowanie w sprawie z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielka Izba) z 21 grudnia 2023 r., C-718 oraz w wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 r. Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21).

Pismem z 3 grudnia 2024 r. pełnomocnik pozwanych wywiódł zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2024 r., zaskarżając je w całości, zarzucając „naruszenie przepisów prawa procesowego,

które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 178¹ k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające na niewskazaniu w postanowieniu o zawieszeniu postępowania przepisu stanowiącego podstawę prawną rozstrzygnięcia oraz w zw. z art. 2 Konstytucji RP oraz art. 7 Konstytucji RP polegającym na uznaniu, iż konieczność zawieszenia postępowania, wynika z „konieczności przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 21 grudnia 2023 roku, C-718 oraz w wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 roku, Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21) – w niniejszej sprawie choć takiej przesłanki nie wskazuje rozdział 6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U.2024.0.1568 t.j.) co sprawia, że zaskarżone postanowienie jest ewidentnie sprzeczne z wyraźnymi i niebudzącymi wątpliwości kodeksowymi przepisami dotyczącymi (podstaw) zawieszenia postępowania cywilnego”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu.

Sąd Najwyższy nie jest bowiem sądem powszechnym. Nie rozpoznaje sprawy w toku instancji, tak jak sąd powszechny. Rozpoznaje sprawy wyraźnie przypisane w ustawie. Zasadą jest, że orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu. Odstępstwo od tej reguły stanowi wyjątek, który musi mieć wyraźną podstawę prawną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., II PO 1/17 i powołane w nim orzecznictwo oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2019 r., I NO 32/18).

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Stosownie do § 1¹ przytoczonego przepisu, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylecia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżone w przedmiotowym postępowaniu postanowienie nie należy do żadnej z kategorii spraw wymienionych w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c., ani nie ma wobec niego zastosowania żaden przepis szczególny, który umożliwiłby podejmowanie czynności kontrolnych przez Sąd Najwyższy, wobec czego nie przysługuje na nie zażalenie do Sądu Najwyższego.

Z powyższych względów zażalenie należało odrzucić na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 397 § 1¹ k.p.c.

Wobec powyższego, orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[a.ł.]